

molta estona que caminavam. ¡Qué bonich tot alló! ¡Qué magestuós y sorprendent! Allá en mitj de tallat cingle veyam la célebre *cova del Bisbe*, més amunt á la mateixa banda la *dels hermitons* y més cap amunt l' indressera hont se troba la *dels Encantats*. ¡Qui-nes ganes tenia jo de pujar á visitar-les totes! Pero 'l temps era molt just y aquell dia no anava per aixó. No obstant la meva imaginació y la meva fantasia no estaban pas en vaga y ¿qui sab, me deya, qui sab si alguna d' eixes coves fou un dia paláu de les gojes? ¿Qui sab si pel cim d' aqueixes crestes y timberes s' hi passejá may ab sa carrossa d' or y argent y ses lleugeres daynes Flordeneu en companyia de son aymat presoner l' her-mós Gentil?

Pero aném al grá y deixém tant de preambol, que per cert estich veyent que bé massa difús he estat hasta aquí.

La cuestió es que vaig realisar el meu somniat viatge; que vaig recullir de boca dels habitants d' aquelles masies les noticies que vaig poguer y que 'ns feyan pesa per el meu objecte, y que aixis que m' haguí despedit de nos companys donantlos les gracies per sa amabilitat y companyia, ja no vaig pensar en altre cosa que en capdellar en mon enteniment l' historia ó tradició del *Salt de la Nuvia* y aquí va esbrinat fil per randa lo que d' ell he sentit á dir.

† RAMÓN FERRUSOLA.

(Acabará.)

COMPLIMENTS. (1)

LEMA.—NO PASSAN DE LAS DENTS.

Tot, en lo mon es mentida
ha dit, no recordo qui;
jo no diré tant, més sí
que en lo mon se ment sens mida.
Quan més fina y distingida
es la persona, més ment,
perque usa continuament
frases que la educació
considera de bon tó,
més falses completament.

Per exemple: s' ensopega
un conegut qualsevol;
la bona educació vol,
y especialment ho encarrega,
que aixis que se 'l veja 's dega
informarse *incontinent*
de sa salut y, al intent,
usar mil frases banals,
propias pera casos tals,
que 'l que las diu no las sent.

—¿Cóm se troba? ¿Ho passa bé?
—¡Quant me 'n alegro! Ho pot creure
—¡Quín gust de tornar-lo á veure!
—Molt servidor de vosté.—
Y vagen donanthi fé
á paraulas tan humils:
si está bo, 'ns té molt tranquils,
si está malalt sens cuydado,
veure 'l no es gust, que es enfado,
lo de servirlo ¡ni 'ls mils.

Si un cop á casa de algú
vas per primera vegada,
en sent persona educada
ja pots tenir per segú
que al despedirse de tú
la casa t' oferirá.

—Ha prés possessió, 't dirá—
—de casa seva.—¿Sí, eh?
tu proba á tocarne re
y veurás qué passará.

(1) Premi de don Lluís Plá.